

Sygn. akt VII U 1151/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 29 maja 2015 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1151/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 22 maja 2015 roku nie uznała wnioskodawczyni za niezdolną do pracy (decyzja – k. 48 akt rentowych ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. K., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. Wskazała, iż orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS, poprzedzające wydaną w sprawie decyzję odmawiającą jej prawa do renty są obarczone błędem, gdyż zawierają nieprawidłowe rozpoznanie występujących u niej schorzeń. Podniosła również, iż orzeczono u niej znaczny stopień niepełnosprawności, co w jej ocenie równoznaczne jest z całkowitą niezdolnością do pracy i niezdolnością do samodzielnej egzystencji (k. 2-4 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, wskazując na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

E. K., urodzona w dniu (...), ma wykształcenie zasadnicze zawodowe, pracowała jako aparatowy produkcji konserw oraz przetworów owocowo - warzywnych, szwaczka maszynowa oraz pracownik produkcji (bezsporne). Skarżąca w okresie od dnia 8 października 2013 roku do dnia 7 kwietnia 2014 roku przebywała na zasiłku chorobowym, a od dnia 8 kwietnia 2014 roku do dnia 2 kwietnia 2015 roku uprawniona była do świadczenia rehabilitacyjnego (k. 27 a.r.).

W dniu 11 marca 2015 roku E. K. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2015 roku uznał, iż nie jest ona niezdolna do pracy. Na skutek wniesionego przez nią sprzeciwu została poddana badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 22 maja 2015 roku nie uznała skarżącej za niezdolną do pracy (k. 31 i 40 a.r.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż wnioskodawczyni w chwili składania wniosku o prawo do renty oraz w chwili wydania decyzji nie była niezdolna do pracy jako pracownik fizyczny.

Wnioskodawczyni przeżyła dwa epizody przemijającej niedostateczności krążenia mózgowego (w 2013 i 2014 roku), nadto występuje u niej zespół bólowy lędźwiowy w przebiegu zmian zwyrodnieniowych, obecnie w okresie remisji objawów klinicznych, wczesne zmiany zwyrodnieniowe bioder i kolan, przewlekła obturacyjna choroba płuc, bez objawów niewydolności oddechowej przewlekłej, nadciśnienie tętnicze I/II WHO, żylaki kończyn dolnych, zaburzenia gospodarki lipidowej w trakcie terapii, mała niedomykalność zastawki mitralnej oraz trójdzielnej, bez znaczenia hemodynamicznego oraz zachodzi podejrzenie występowania choroby niedokrwiennej serca. Analizując całościowy obecny stan zdrowia skarżącej, po uwzględnieniu stopnia zaawansowania wymienionych powyżej chorób należało stwierdzić, iż jest ona zdolna do wykonywania pracy zawodowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i możliwościami, a w przypadku zaostrzenia rozpoznanych chorób winna korzystać z leczenia w ramach czasowej niezdolności do pracy. W szczególności stwierdzić należy, iż dwa przebyte epizody ostrej niedostateczności krążenia mózgowego nie zostawiły trwałych następstw. W obecnym badaniu neurologicznym nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, poza śladową niepewnością przy próbie R.. Badania radiologiczne w istocie ujawniają obecność zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, jednak podawane przez wnioskodawczynię bóle kręgosłupa nie znalazły potwierdzenia w bezpośrednim badaniu neurologicznym i ortopedycznym – konfiguracja i ruchomość kręgosłupa są prawidłowe, objawy korzeniowe ujemne, napięcie mięśni kończyn i ich siła dobre – brak jest zaników mięśniowych, chód jest sprawny. Schorzenia pulmonologiczne oraz kardiologiczne w obecnym stopniu zaawansowania nie ograniczają wydolności zawodowej badanej (opinia biegłych kardiologa, specjalisty chorób płuc, neurologa i ortopedy - k. 21-22 a.s.).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumentację medyczną oraz powołaną opinię biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, kardiologii, ortopedii oraz pulmonologii.

Sąd uznał zgromadzone dowody za wiarygodne i nie budzące wątpliwości. W szczególności nie budziły wątpliwości dokumenty medyczne, z których wynikał stan zdrowia wnioskodawczyni. W świetle powyższego zdaniem Sądu wywołane opinie są opiniami kompletnymi i wystarczającymi do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Biegli przebadali wnioskodawczynię, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną dołączoną do akt sprawy oraz okazaną w trakcie badania przez opiniowaną, szczegółowo omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia i posiadanych kwalifikacji badanej. W sposób wyczerpujący i dostatecznie przekonujący uzasadnili, dlaczego w ich ocenie dolegliwości skarżącej nie ograniczają obecnie jej zdolności do pracy. Podkreślili, iż wnioskodawczyni niewątpliwie jest osobą chorą, jednak w aktualnym stanie zaawansowania, stwierdzonym w bezpośrednim badaniu, nie powodują one takiego upośledzenia funkcji organizmu, które skutkowałyby niezdolnością do pracy.

Należy przy tym zaznaczyć, iż biegli odnieśli się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej. Wskazali na stabilny przebieg chorób wnioskodawczyni i brak istotnego obniżenia zdolności do pracy. Mieli wgląd we wszelkie dokumenty medyczne jakie skarżąca przedstawiła w toku postępowania i stanowczo wskazali, iż stan jej zdrowia nie sprowadza choćby częściowej niezdolności do pracy.

Opinie te były kwestionowane, E. K. wskazywała, iż nie zgadza się z treścią wywołanych opinii, lecz nie wskazała konkretnych zastrzeżeń ani nowych dowodów leczenia.

Podkreślić przy tym należy, iż jak przyjmuje się w judykaturze, które to stanowisko jest ugruntowane, iż sam fakt niezadowolenia strony z treści opinii biegłych, której wnioski nie są zgodne z oczekiwaniami strony i dokonywaną przez stronę „własną” oceną swojego stanu zdrowia i jego konsekwencji w świetle uprawnień rentowych, nie stanowi - przy braku obiektywnych argumentów co do prawidłowości czy rzetelności dotychczas sporządzonych opinii biegłych - przesłanki do dalszego postępowania dowodowego co do tej okoliczności, w szczególności gdy dotychczas zgromadzone dowody pozwalają na przyjęcie spornej okoliczności za udowodnioną (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 r. I UK 283/08 LEX nr 738340; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS z 2000 r. Nr 22, poz. 807; wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 1997 r., II UKN 45/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 1, poz. 24, z 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPiUS z 1998 r. Nr 20, poz. 612; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2012 r. I UK 195/11 G. Prawna 2012/49/7 1112659).

Z tych względów Sąd uznał, że opinie wywołane w sprawie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99).

W tym stanie rzeczy odwołanie E. K. należało uznać za nie zasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przy czym przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W sprawie niniejszej ustalono, że E. K. nie jest obecnie niezdolna do pracy, a zatem brak jest podstaw do ustalenia jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegli stanowczo stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczyni nie uniemożliwia ani nie ogranicza jego możliwości wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i dotychczasowym doświadczeniem zawodowym. Decyzja organu rentowego odmawiającą wnioskodawczyni przyznania dochodzonego świadczenia jest więc prawidłowa.

Zaznaczyć również należy, odnosząc się do twierdzeń skarżącej zawartych w odwołaniu, iż odmienną ocenę stanu zdrowia przeprowadza się dla celów rentowych i dla celów ustalenia stopnia niepełnosprawności, stosując przy tym odmienne kryteria. Okoliczność ustalenia stopnia niepełnosprawności, nawet znacznego, nie ma wszakże wpływu na ocenę stopnia niepełnosprawności gdyż nie są to pojęcia równoznaczne (tak też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. II UK 154/09, niepubl., LEX nr 583803, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r., sygn. II UK 269/10, niepubl., LEX nr 794791).

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.